

Arrest

nr. 147 407 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat Mr. W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 augustus 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 3 december 2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 18§7 verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 18§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot overname dat hen op 01.10.2013 op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

1.2 Op 3 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 5 december 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene verklaarde op 15.08.2013 in België te zijn aangekomen. Zeven dagen later, op 22.08.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Arabische Republiek Syrië (verder: Syrië) te bezitten en geboren te zijn in "Idleb" op 25.06.1989.

Uit het Eurodacverslag van 22.08.2013 blijkt dat betrokkene vooreerst asiel heeft aangevraagd in Griekenland op 14.06.2012 en later, op 23.07.2013 op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Italië.

Op 03.12.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 18§7 verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 18§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot overname dat hen op 01.10.2013 op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.09.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvraag in Griekenland en Italië. Betrokkene verklaarde dat hij Syrië in april 2008 per bus verlaten zou hebben naar Libanon waar hij van april 2008 tot 10.06.2011 verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per taxi vanuit Libanon naar Turkije gereisd zijn waar hij van 10.06.2011 tot 15.06.2011 verbleven zou hebben alvorens per sloep naar Griekenland te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij in 2012 in Griekenland asiel zou hebben aangevraagd en dat hij in Kreta verbleven zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij in Griekenland een "stop asiel" deed. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens per sloep naar Italië zou zijn gereisd en dat hij op zee onderschept werd door de Italiaanse autoriteiten en dat hij naar een opvangcentrum gebracht werd en asiel aanvraag in Italië. Betrokkene verklaarde verder dat hij de uitkomst van zijn van asielaanvraag niet kent en dat hij na ongeveer zeven tot acht dagen uit het opvangcentrum ging lopen en per trein vanuit Italië naar België reisde waar hij op 15.08.2013 zou zijn aangekomen en waar hij zeven dagen later, op 22.08.2013, het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van het Eurodacverslag van 22.08.2013 waaruit blijkt dat betrokkene vooreerst asiel heeft aangevraagd in Griekenland op 14.06.2012 en later, op 23.07.2013 op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Italië werd op basis van deze gegevens voor betrokkene op 01.10.2013 een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 03.12.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 18§7 verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 18§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot overname dat hen op 01.10.2013 op basis van art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn

2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden- Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Syrië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen haalde betrokkene geen concrete redenen aan (DVZ, vraag 36) die een dergelijk verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat zouden kunnen rechtvaardigen. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus **kunnen aantonen** dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft **vooraleer** is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat **vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten** bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn broer, Abdul Aziz Gulfam (6.388.494) in België verblijft in Gent en dat deze hier legaal zou verblijven op basis van zijn huwelijk met een vrouw die over het Belgische staatsburgerschap beschikt. Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot deze broer dat deze niet wil dat betrokkene contact met hem opneemt (DVZ, vraag 36) en dat deze broer hem niet geholpen heeft (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze broer dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van deze broer blijkt dat hij net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkenes verklaarde broer werd verder op 15.05.2012 in het bezit gesteld van een F-kaart en beschikt derhalve overeen legaal verblijf in België. Betrokkenes broer heeft echter geen asielprocedure opgestart en werd evenmin erkend in de hoedanigheid van vluchteling.

Rekening houdende met het voorgaande dient dan ook te worden opgemerkt dat betrokkene als dusdanig geen deel uitmaakt van het gezin van zijn legaal in België verblijvende broer, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde. Met betrekking tot familieleden in Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 37).

Tijdens zijn Dublin-gehoor op de DVZ van 12.09.2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat hij vernomen heeft dat België een land is dat de mensenrechten respecteert en vluchtelingen beschermt (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke reden om precies asiel aan te vragen in België dient te worden opgemerkt betrokkene zich baseert op wat hij heeft vernomen. Aan dergelijke informatie die men heeft vernomen via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze goed en gezond is (DVZ, vraag 35). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Evenmin zijn er in het administratief dossier van betrokkene gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is **België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 10§1, art. 18§1 en art. 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.** Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen⁽⁴⁾."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 februari 2014 werd overgedragen aan Italië. De raadvrouw van verzoeker wordt ter terechtzitting van 29 mei 2015 in kennis gesteld van dit feit, dat verder niet door haar wordt betwist of weerlegd.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 14 november 1997, nr. 69.601; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. De vaststelling dringt zich op dat de bestreden beslissing door de overdracht naar Italië op 10 februari 2014 volledige uitvoering heeft gekregen, waardoor verzoeker geen voordeel meer kan halen uit het door hem ingestelde beroep.

Gevraagd naar het actueel belang dat verzoeker nog heeft bij het beroep, stelt de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), *quod non in casu*.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting, wordt geen blijk gegeven van het vereiste actueel belang bij het thans voorliggende beroep.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES